

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενάνων.

Χίλια κι' ἑννηκῶσα κι' ἕνα
κι' ὄλο τὰ συνειθημένα.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἐπ' εὐθείας πρὸς ἡμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ' κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ἕνα ὁμως μέρη — δέ κ α φράγχα και 'στὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τελετη
ἔτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπη
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἐπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκατρεῖς μῆνες Γενάρην,
νύφαις βγαίνουν 'στὸ παζάρ.

Ἐικοσι κι' ἑπτακόσα,
χορῶν συμβάντα τόσα.

**Γεραίρει κι' ὁ Ρωμηὸς πονῶν
τὴν Ἀνασσάν τῶν Βρετανῶν.**

Καὶ σὲ στεργαῖς και θάλασσαις μεγάλο τόνωμα της,
δῶσαι χρυσαῖς 'στὰ νεμάτα της και 'στὰ γεράματα της.
Ἐλευθερὴ Βασίλισσα με Βασίλην τὸν Νόμο.
τὸν νοῦ της δὲν τὸν σκότισε τὸν Παλατιῶν τὸ ψέμμα,
και τοὺς πολέμους τοῦ λαοῦ, τὸν σκοτομὸ τὸν τρομο,
με βόγγους τὸν ἐπλήρωσε και τὴς καρδιάς της αἷμα.

Ἐγγόνια και δισέγγονα. Ρηγάδες ἡλεμμένοι,
γύρω 'στὴν πεθαμμένη,
με Κορωνάταις Ρήγισσαις τὴν κλαῖν γονατιστά,
και βγάδουν τὴς κορώναις των 'στὴ μάμην των
[μπροστά.

Δακρῶζουμε κι' ἡ κούκλαις της, παλῆου καιροῦ παι-
με λαμπερὰ στολίδια, [χνίδια

πού λαχταρῶντας σὸν παιδὶ και 'στὰ βαθεῖα γεράματα
τὴς ἔβλεπε με κλάμματα,
κούκλα κι' ἐκείνη ζωντανὴ με χροὸς ἕνα μόνο
νὰ χαίρεται μες 'στὴ χαρὰ και νὰ πονῇ 'στὸν πόνο.

Μουγγρίζουν τὰ 'περήφανα Βρετανικὰ λειοντόρια,
τὴν κλαῖν τὰ ροδοκόκκινα τῶν Σκώτων παλληκάρια,
δάφναις με ῥόδα πλέκονται νὰ γίνουν στέφανο της,
νίκης παντιέρ' ἀπλόνεται νὰ γίνῃ σάββανό της
και δυὸ κορώναις σὲ ἄσπρο της ἀστράφτουσε κεφάλι,
μὴ τὴς τρανὴς Βασίλισσας και τὴς γυναίκας ἄλλῃ.

Τὴν πρώτα της τὴν πύργου σὸν ἔκλεισε τὰ μάτη της
κι' ὁ γυλιὸς της τὴν ἐφόρεσε και λάμπει 'στὰ Παλάτια
της,
μὰ της γυναίκας, τὴς γιαγιάς, τὴς μάνας ἢ κορῶνα
κορῶνα της ἀθάνατη θὰ μείνῃ 'στὸν αἶωνα.

**Παρνασσού χορός
κι' ἰνποτῶν χορός.**

Φ.—'Επίστεια, βρε Περικλή, νὰ σ' εὐρω δίχως ἄλλο
'στοῦ Παρνασσού τὸν μπάλο,
μὰ σὺ δὲν ἤλθες φαίνεται, καὶ μ' ἔκανες κι' ἐμένα
ἰδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὰ γραλιὰ νὰ ψάχνω 'στὰ χαμίνα.
'Εσὺ, μαρὶ, ποῦ γιὰ χοροὺς καὶ τὸ βρακί σου δίνεις
καὶ μπάλο δὲν ἀρίνεις,
ποῦ γιὰ τὰ γλύντια λαχταρῆς καὶ γίνεσαι θυσία,
πὼς τῦπαδες ἀληθινὰ κι' ἐπῆρες ἀπουσία;
Π.—'Ετοιμαζόμεν, Φασουλή, τὸ φράκι μου νὰ βάλω,
ἀλλ' ἔμαθα πὼς δὲν θάβλουν ἰ Βασίλεις 'στὸν μπάλο,
καὶ σὰν γαλαζοαίματος ἐκάθισα 'στὸ σπῆτι μου
γιὰ νὰ μὴν πῶς ἡ μῦτη μου.
Φ.—Τί κέρμα ποῦ δὲν ἦσσανα 'στὸν μπάλο, κακομοίρη,
νὰ καταλάβῃς τί θὰ πῆ χορὸς καὶ πανηγύρι,
νὰ πῆς καὶ σὺ δροιστικό, νὰ φῆς καὶ κρῦο Γάλο,
νὰ 'δῆς ἐκεῖ καὶ τὴν Διμιστ' μὲ λῆρ' ἀπὸ τὴν Δούτρα,
νὰ 'δῆς τὸν Βασιλόπουλο νὰ κυβερνᾷ τὸν μπάλο
κι' ὁ Γιάγκος ὁ Γεννησαρλής νὰ τοῦ πηγαίνει κόντρα.
Π.—Δοιπὸν ἀρχίνα, Φασουλή, τὰ νέα νὰ μοῦ λές.
Φ.—Μὲ ντουκατίετας πένθιμας ἤλθαν ἡ πιὸ πολλὰς,
μαῦρα φουστάνια δηλαθὴ καὶ μαῦρα μισοφορία,
λές κι' ἐπενθούσαν, Περικλή, ἡ τὴν γρηρὰ Βιτωρία.
Π.—'Ἦταν κι' ἡ Καὺ, βρε Φασουλή;
Φ.— Μπλὲ σὲλ 'φορούσε τῶρα,
μὰ σὰν δὲν εἶδε Βασίλεις, ἀντίο Λιονώρα.
'Ἦλες κι' ἡ Λυδ' γιὰ μὲν στυγμὴ, μὰ τῷστριφε κι' ἐκείνη,
σὰν εἶδε δίχως Βασίλεις ὁ μπάλος πὼς θὰ γίνῃ.
'Ἦταν κι' ἡ Μιζ' κι' ἡ Σάγλ' κι' ἡ Μούγλ' ὡς εἶδος καρκαμελά,
ἦταν καὶ κάποια σὰν μπικιὸς, τὸ ντυσιὸ μὲ τὴν τρέλλα,
ἀσπρο τὸ μισοφόρι τῆς, κόκκινο παλατάν,
ἦσαν καὶ Σακαρακίδες, ἡ τὰν κὰν ἐπὶ τὰν.
Π.—'Ο Θεοτόκης ἦτανε 'στὴν συφορὰ τοῦ μπάλου;
Φ.—Μόνον ὁ Κόντης ὁ μικρὸς τοῦ Κόντη τοῦ μεγάλου,
ὡσὰν νὰ λέμμε δηλαθὴ
τοῦ Θεοτόκη τὸ παιδί,
ἐπᾶνὴ μὲ διπλωματῶν καὶ μ' ἀκολούθων πλῆθος,
ποῦ δὲν 'φορούσανε στολὴ, μῆτι λιλιὰ 'στὸ στήθος.
Π.— 'Ἄλλος δὲν ἦτανε κανεῖς;
Φ.— Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Σπανθωνῆς,
κι' ἀνάμεσα σὲ μουσικῆς διάφορα λιμπρέτα
διέθουνε τοὺς μουσικοὺς, ἀλλὰ χωρὶς μπαγκιέτα.
Π.—'Ἄλλος κανεῖς δὲν ἦτανε;
Φ.— Πῶς! ἦταν κι' ὁ Μπόιμ,
ποχτεῖ τὸ μουσὶ τὸ κορμὸ, τὸ φλογερὸ καλέμ.
Καὶ Σύμβουλοι παρίσταντο μὲ κλάξ Δημητικοὶ
καὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἔζηρξ βαρβάτοι Ναυτικοί.
Π.—Δὲν ἦτανε κι' ὁ Τσουκαλῆς;
Φ.— 'Ἀκούς ἐκεῖ!... τὸν εἶδα,
'τὸν ἀδελφὸ τοῦ σῴστην, τὸν νέο Πελοπίδα.
'Ἦταν νομίζω κι' ὁ Μπλατοῆς, πρώτος γαμπρός...
Π.— Τὸν ξέρω.
Φ.—Εἶδα τὸν Κανιλλόπουλο, πλωτάρχη καθβαλιέρο,
ποῦ πέρου τῆς Πριγκηπίσας 'βασιτοῦσε τὸ ριπίδι,
μὰ καὶ τὸν Ἰποστράτηγὸ τοῦ Παρνασσού Κοκκιδη,
ποῦ τῶρα πρὸ τινος καιροῦ
ἀπόστρατος ἐκ τοῦ χοροῦ
κυττοῦσε μὲ καμαρὶ
τῆς κέρης του τῆ χάρη.

Καὶ τῆς ὀρχήστρας ἤησαν δαιμονιοῦδες ἦχοι
καὶ κάποια 'στὸ κεφάλι τῆς 'φορούσε πολυτρίχι,
καὶ χρωτῶν Ἰβλητες ἀγνοῦς κι' ἔκανε μιὰ ζίστη,
κι' ἦταν καὶ κάποια μὲ τὰ γυρὶ μὲς ἀπὸ τὸ Τρίστοι,
κι' ἦτανε 'Εγγλῆδες σὰν κουτὸς βασιτῶντας διεκανίαι,
καὶ 'στῆς ἀπάνω καμαρίαι ἀνάκωνε μελίαι.
Π.— Δὲν ἦταν Ἰπουρῆς κανεῖς;
Φ.— Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Βεζανῆς,
ποῦ γρηρ' ὑπὲρ τὸν ἐργατῶν 'στὸ «Βῆμα» διακώρως,
ἦτανε κι' ὁ κουμπάρως μας, ὁ τῆς «Ἐστίας» Κύρος,
κι' ὡς προῦχων ὁ Καράπαυλος παρίστατο, σακκέτη,
δὲν ἦταν ὡμῶς μὲ σταυροὺς καθὼς καὶ 'στὸ Παλάτι.

'Ἐπῆραν πάλι κι' ἔδωσαν τοῦ κόσμου τὸ σειρήτια,
ἦταν καὶ μιὰ, ποῦ 'μύριε βασιλικὸ 'στὴ γλάστρα,
μὰ καὶ Μαθιόπουλ' ἦσαν τρεῖς, αὐτὸς ποῦ φτείνει στήθη,
κι' αὐτὸς ποῦ κάνει ζάχαρη κι' αὐτὸς ποῦ βλέπει τῶστρε.
'Ἦταν καὶ κάποια, ποῦ χρωρεῖ νὰ 'μπῆ σὲ καταθάσαι,
ἀντάμωσα καὶ τὸν «Ἐμπρός»...

Π.— Λὶς τὸν Καλαποτάκη.
Φ.—Καλὰ ποῦ τὸ 'κατάλαβες... τὴ πλῆθος θηλυκαὶ
γραλιάνε τὰ μάτια μου μὲ τῷκαταίκα.
'Ἦταν κι' ἡ Φοῦ, ποῦ δυνατὸ τῆς ἔστησαν κυνήγι,
καὶ κάποιας γόβα 'κόντιψε μὲς 'στὸ χορὸ νὰ φύγῃ
καὶ νάχουμε τὰ νταβέζαλα τῆς Σταχτοπούτας πάλι...
ποῦ νάβλητες τῆς Τρι τὸ μπλου κι' ἐκίνο τὸ κεφάλι!

Ποῦ νάβλητες καὶ τὴν Καμαρ,
τὴν Μάτς, τὴν Μίτ, τὴν Σῶρ καὶ Μάρ.
'Ἄμμ' τί νὰ πῶ καὶ γιὰ τὴν Στέφ, χορεῦτρα Ἰακουσμένι.
μὲ τὸν Φὸν Δίππε τὸν κομψὸ 'στὸ βάλαι παραβόνη,
κι' ἀγὼν μεγάλως γίνεσαι καὶ μὲ τὸν Οὐσσάρο...
Ζήτω κι' ἱνίκαισε Ρωμηρὰ τὸν χορευτὴ Μαγαράο.

Κι' εἶδα τὴν 'Ἀνδρ' ψηλὰ 'ψηλὰ, μιὰ ζηλεμένη τσεῦπα,
παρὼν μὲ τὸ μουσατίε του κι' ὁ γυιὸς τοῦ γέρο-Κούπα,
νὰ κι' ἔνας, ποῦ τὰ ντεκολτέ μὲ τῆς μακτιὰς τὰ τρώει,
κι' ἦταν κι' ὁ Γιάννης ὁ Παρρὶν χωρὶς τὴν Καλλιρρό.

Π.— 'Ἄλλος δὲν ἦτανε κανεῖς;

Φ.— Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Σπανθωνῆς.

Π.— Τὸν εἶπες παραπάνω.

Φ.— Μὲ συγχωρεῖς... ἔχγανω.

Κι' ὁ Βερενίκης ἦτανε μὲ τὰ παρασημά του
φρέων τὸν τίτλον τὸν βαρὸν τοῦ πρῶν διπλωμάτου,
μὰ κι' ὁ Φραντῆς, πρῶτος παρὼν 'στοὺς ἐπισήμους μπάλους,
δαίνους δι' γνῶστης καὶ βαθὺς τοῦ γυναικείου κάλλους.

Π.—'Ἄλλος κανεῖς;

Φ.— Παραπολλοὶ 'περάσανε 'μπροστὰ μου,
κι' ὁ φωτογράφος Κόνσολας τοῦ Κόνσολα τοῦ μάρμου,
'περάσανε κι' οὐ Μάτσηδες, 'περάσανε κι' οὐ Βούρμου,
καὶ γερωντοπαλλήκαρα μὲ ξεβαμμένη μούρη.

Π.— 'Ἄλλος δὲν ἦτανε κανεῖς;

Φ.— Πῶς! ἦτανε κι' ὁ Βεζανῆς.

Π.—Κι' αὐτὸν τὸν εἶπες...

Φ.— 'Ἐχασα... ποῦ νάβλητες βελουδα!...
κι' ἦταν κι' ἡ Διὰ μὲ κάτσασσα, λές κι' ἦτανε πεταλοῦδα.
Π.—'Ἦταν κι' ἐκείνη πῶς τὴν λὲν μὲ τὸ γλυκὸ χελικί.
Φ.—'Ἀκούς ἐκεῖ!...δὲν εἶλας κι' αὐτὸ τὸ γλαβολάκι.
Π.—'Ἦταν κι' ἡ Δαγ' ἡ λιγερή, μὰ μίση κόντυλένια;
Φ.—'Ἦταν καὶ κάποια τῆς Αὐλιῆς, ὄλο καὶ ζάχαρινια.
Οὐχ ἤττον εἶδα καὶ τὴν Ζαλ' εἰς τὸ μπουκέτο μέσα,
ἐποῦ δικάριως, Περικλή, τὴν λένε Πριγκηπίσας.

Π.—Κι' ὁ Κουταλιῆνης;

Φ.— 'Ἐτρεξε πυρίσσαν καὶ γοργός,
κι' ἰδέγχο 'στὴν εἰσοδο μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι του,